

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἱταλικοῦ καὶ ὑποσημειώσεις τοῦ κ. Χαρίλ. Ἀντωνάτου. Ὅσους ἔχει δικαίωμα ἀναδημοσιεύσεως τῆς καὶ ἐκδόσεως ἐκτὸς τοῦ μεταφραστοῦ.]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γιὰ νὰ τὴν κἀμῃ εὐνοϊκῆ στὸν ἑαυτό του, ἔνα μόνο μέσο ἦταν τότες τῆς μόδας καὶ κοινὸ σ' ἄλους τοὺς δημοκόπους· ὁ πόλεμος κατὰ τῆς Ἀγγλικῆς Προστασίας. Ὁ Κος Λομπάρδος μπόρεσε κ' ἱκανοποιήθηκε σ' αὐτὸν τὸν πόλεμο, σὰν ἦταν ἀπὸ φύσιν περὶ γενναίος ἀπ' ἄλους τοὺς ὁμοίους τὸν ἐπειδὴ ἦταν λιγότερο εὐνοειδέης στὴν ἐκλογὴ τῶν μέσων. Ἡ εὐκαιρία, ποὺ τοῦ ἐπρόσφερε νὰ ἐκπωλεῖθῃ ἀπὸ τῆς θρησκείας, δὲν πῆγε γι' αὐτὸν χαμένη. Τὴν ἐχρησιμοποίησε στὴν ἀλήθεια καὶ τότες ὡ ἤρασε τὸ ἄμμο καὶ τοῦ Διοφφροῦ (1), ὀπλισμένους μὲ τὴ διπλῆ πολιτικοθρησκευτικὴ πανοπλία, βροῦθηκε ὁ τελειότερος ἀπ' ἄλους τὸν δημοκόπους κ' ὁ ἐπιτηδεότερος νὰ πτυχαίνει.

Ὁ Λασκαράτος, ἕνος κυνηγμένου ἀπὸ τὸν καθένα, πρόσφυγας στὴ Ζάκυνθο, φτωχός, ἐγκαταλείμενός, βρισμένος ἀπὸ τὸν ὄχλο, ποὺ τὸν ἀπόφευγαν οἱ ἄστοι, τοῦ πρόσφερε μιὰν ἐπιβολὴ λεία ἔμπορεσε νὰν τὸν θυσίῃ ἀραξαίμενος καὶ νὰ φτείσθῃ ἀπὸ τὸ κράτος ποὺ ψήφους γιὰ τὴς ἐκλογές. Ἐβγανε τότες ὁ Λομπάρδος μιὰν ἐφημερίδα ποὺ τῆς ἔδινε τὸνομα : «Φωνὴ τοῦ Ἰονίου» : καὶ στὴς 10, πιστεύω, τοῦ Νοεμβρίου 1859 διακινύμενε νὰ παρουσιάσῃ σ' ἕνα μακρὸ ἄρθρο, μιὰ πραγματικὴ διατριβὴ κατὰ μου, ὅπου ἔκανε τὸν ὄχλο τῆς Ζάκυνθος νὰ πιστεῖ πῶς, μὲ τὴν παρακίνησιν τῶν Διαμαρτυρουμένων, ἐγὼ ἔσθηναι παγίδες στὴ θρησκεία τοῦ τόπου ! Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ τὴ στερὰ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ γέμειε τὸν ἄμμο καὶ τὸ Διοφφῆ, νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ μὲ θυσίῃ κ' ὅλη μου τὴν οἰκογένεια. Μὰ ὁ Θεός, φαίνεται, δὲν τὸ ἐπίτρεψε.

Δὲ μποροῦσα νὰ τοῦ ἀπαντήσω μὲ τὸν τύπο, γιὰ τὸς τυπογράφους τοὺς φοβήσαν. Κατάφυγα στὴν Ἐξοχότητά του τὸ Λόδο Ἀρμιστῆ, στὴ Συνέλευσιν τῶν ἀντιπροσώπων μας, ποὺ συνεδρίαζε τότες στὴν Κέρκυρα, καὶ στὴν Ἀστυνομία τῆς Ζάκυνθος. Ἡ Ἐξοχότητά του ἐνίψε τὰ χεῖρα, λέγοντας πῶς δὲν ἦταν δουλειὰ δική του.

Στὴ Νομοθετικὴ Συνέλευσιν ἔστειλα δέκα ἀριθμούς τῆς κατηγορημένης ἀπὸ τὸ δημοκόπο ἐφημερίδας—δὴα ὅσα εἶχα μέχρι τότες δημοσιεμένα—παρκαλιώντας τοὺς ἀντιπροσώπους μας νὰν τὰ ἐξετάσουν, νὰ διακριθῶσιν ἂν εὐρίσκων κατὰ τὴ ἐνάντιον τῆς θρησκείας τοῦ τόπου καὶ ἀκολουθῶν νὰ κἀμουν γνωστὸ, ἂν ὑπῆρχε ἢ ὄχι συκοφαντία ἀπὸ μέρος τοῦ δημοκόπου.

Ἡ ἀναφορὰ μου διαβασθῆκε στὴ Συνέλευσιν ἐν ἀουσίῃ μου καὶ παρουσιάσῃ τοῦ συκοφάντη μου, ποὺ ἦταν μέλος αὐτῆς τῆς Συνελεύσεως. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ὁμοίους του (2) ἐμίλησε μιὰν ὀλόκληρη ὥρα ὑπὲρ του, χωρὶς κανεὶς νὰ σηκώσῃ φωνὴ γιὰ μὲ. Ὁ δημοκόπος ὄμως, μὴν ἠμπορῶντας νὰ ὑποστηρίξῃ ἡμῶς στὴ Συνέλευσιν κἀθε τί, ποὺ ἔκανε πιστευτὸ μὲ τὴς συκοφαντίες του στὸν ὄχλο τοῦ τόπου του, βράλε τὸ ζήτημα μὲ τρόπο, ποὺ νὰ κερδίσῃ τὸν ψῆφον τῶν ὁμοίων του : εἰδέξε στὴ Συνέλευσιν πῶς ἐπρόκειτο νὰ στηρίξῃ τὴν τιμὴ ἐνὸς ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ! Ἐγινε λοιπὸν ψηφοφορία καὶ φυσικὰ ἡ Συνέλευσιν ἔσωσε τὴν τιμὴ τοῦ μέλους τῆς ! μὲ 14 ψήφους κατὰ 13.

Ἐστειλα τὴν ἀναφορὰ μου στὴν Ἀστυνομίαν τῆς Ζάκυνθος, μὲ πνεύμα ἀναμμένο ἀπὸ τὴς διαβολικῆς συκοφαντίας τοῦ δημοκόπου καὶ μέσα σ' αὐτὴν βροῦθηκε κἀποια δίκαιη μὲ δυνατὴ λέξη.

Αὐτὴ ἢ αὐτὸς οἱ λέξεις (3) στάθηκαν ἔνα καλὸ στήριγμα γιὰ τὸν δημοκόπο, ποὺ ἔκανε κἀτὰ τὴς ἐλπίδες του νὰ μπόρῃ νὰ μετρηθῇ μαζί μου στὸν τύπο καὶ κατάφυγε στὰ δικαστήρια.

Δεχθῆκα μ' εὐχαρίστησιν, νὰ συναντηθῶ ἔκει μαζί του ἂν ὄμως ἡ Φύσιν εἶχε κἀμὲ τὸ Λομπάρδο ἄτιμο, ἢ Τύχην τὸν εὐνοοῦσε.

Σ' αὐτὴ τὴν ἐποχῇ, ἀπὸ μιὰν ἀλλόκοτη ἀδυναμία τῶν φωνητικῶν μου ὀργάνων, δὲ μποροῦσα σχεδὸν νὰ προφέρω δυὸ λέξεις στὴ σειρὰ. Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ὑπερασπισθῶ μόνος μου. Ἐπρωχέσθηκα νὰ γράψω στὴν Κεφαλονιά σὸ φίλο μου Δα Σπύρο Σουδιά, δικηγόρο, ὁ ὁποῖος μου ἀπάντησε, πῶς γιὰ νὰ μὲ ὑπερασπίσῃ, θὰ πῆγαινε στὴν ἀσκήσιν τοῦ κόσμου ! Τὴν ὁρισμένη ὄμως ἡμέρα δὲν ἦταν στὴ Ζάκυνθο. Ἀναγκάσθηκα λοιπὸν νὰ ζητήσω τὴν ἀναβολὴ τῆς δίκης· καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν ὁ δημοκόπος μοῦ πρότεινε, μὲ τὴ μεσολάβησιν τοῦ θείου μου Κίβητος, πῶς δέχεται ν' ἀπουσίῃ τὴν κατηγορία του· δὲν τὸ παρὰδέχθηκα, γιὰτί πίστωνα πῶς ἡ ἀπουσία τοῦ δικηγόρου μου δὲν ἦταν παρὰ τυχαία.

(Ἀκολουθεῖ)

Σημ. Μστ. 1) Συνοικίς στὴ Ζάκυνθο, ὅπου κἀθονται οἱ παλληκαράδες τοῦ νησιοῦ. Οἱ κοουσαβάρηδες αὐτοὶ ἦταν πάντα φίλοι τοῦ Λομπάρδου, ἔτοιμοι στὴν πρώτη διαταγὴ νὰ κἀμουν κἀθε κακὸ ποῦτος ἀντιπαλοῦς του.

2) Μίλησε τότες κατὰ τοῦ Λασκαράτου στὴ Βουλὴ ὁ βουλευτῆς Γ. Βαρκικός.

3) Τὴν ναφορὰ παρουσίασε στὴν Ἀστυνομία ὁ Λασκαράτος τῆ 18 Μαΐου 1860. Ἐγράφε μέσα σι' ἄλλα καὶ τὰ ἔφηξ «τὸν γνωστὸν Απολλώνιον ἀσυνείδητον καρδοσκοπὸν καταπατητὴν καὶ ἀσχητὸν παντὸς ἰσοῦ καὶ τιμιου, ποῦς ἐπίταυεν μεγαλειότερας δόξης καὶ μεγαλειότερον πλοῦτος ἀπατεῶνα τὸν συμπλοκῶν του· ποὺ τὰ πρόβηξε δὴα, γῆ καὶ ὕδραν, γιὰ τὰ ἀλασθένια καὶ φηλόσκινα σχέδια του· ἐπιβουὸν ἀνθρώπων». Γι' αὐτὰ τὸν καταγράμει ὁ Λομπάρδος.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ χεῖρ τῆς μιὰ μέρα
Καὶ τῶβαλε σὸ κρηνοδάχτυλό τῆς·
— Γιὰ κίττιας, μοῦ πάει, καλὴ μητέρα :

Κ' ἔβάνω σὸ χονιὰτο μάγουλό τῆς
Ζωγράφισε τὰ κρόφια θειερά τῆς,
Ροδάτη ἢ παρθενία, σὰν αἰμοστάτης.

— Μὴ βιάσεαι, ψυχούλα μου, ἀπὸ τώρα
Καὶ σὸ θὰ τὸ φοβόσῃς μιὰν ἡμέρα
Κ' εὐλογημένη ἔς εἶνε ἐκεῖνη ἡ ὥρα !

Ὅμως σὸ λέω μὲ πόνο, σὸ μητέρα,
Ὅσο λαμπρὸ σοῦ φαίνεται, δὲν εἶνε
Τὸ δακτυλίδι αὐτὸ, χρεστὸ μου κρεῖνε.

M. A. Μαλακῆσῃς

ΥΜΝΟΣ

Ὡ Ἔρωτ' ἀνθρώπιατε,
γλυκὲ, καὶ λαρότατε
τοῦ κόσμου κυβερνήτη,
ἐσὲν' ὁ νοῦς, τὸ σῶμα μου,
τὸ στήθος, καὶ τὸ σῶμα μου,
λατρεύει, καὶ κηρύττει.

Ἐσὺ θεοῦς, αἰθέρια,
οὐράνια, κιάερα
κρατεῖς, καὶ βασιλεύεις,
καὶ ἔως τὰ ἀλόνια
τῆς γῆς μας καταχθόνια,
τὰ βέλη σου τοξοτεύεις.

[Λυρικά]

Τὸ βλέμμα σου τὸ ἡμερον
ἀπὸ τὸν κόσμον ἡμερον
σιγητὴν σχεδὸν ἂν λείψῃ,
ἢ φύσιν δὴ ἀβύσσου,
καὶ καταντῆ, καὶ γίνεται
κατήφεια, καὶ θλίψη.

Ἀμίμητα τὰ κάλλη σου
ἢ δύναμιν μεγάλην σου
μεγάλῃ σου ἢ δόξῃ,
λατρεύω τὴν αἰώνιαν,
καὶ θαυμαστήν σου πρόνοιαν,
καὶ τ' ἀφρασίῃ σου τόξῃ.

† Ἀθ. Χριστόπουλος

ΚΑΝΑΡΗΣ

Ὅλη ἡ βουλή τῶν προσώτων σὸ μῶλο συναγμένη
εἶπε πῶς ὄζω στὴ στεριά τοῖς Τούρκοις θὰ προσμένῃ.

Τότε ἐβγάλα τὸ φρεῖ
καὶ νὰ μιλῶσω φάρσινγα προβάλλοντας στὴ μέσῃ
Ἐπιπῶτα, ἀρχόντοι, δὲ φελαῖ, μονάχῃ το καράβι.
Σὰ μ' ἄκουσε ἔνα ἀπ' τὰ τραγὰ καϊπακιά μας, ἀνάβει
καὶ τὸ φαρισμὶ γίνεαι

«Πῶς εἶνε ἄφροῦς, καὶ πῶς τὸν λέει, ποὺ συμβουλεύς μᾶς δίνει ;

Νὰ τὰ Ψαρά πῶς χιτῆναι. Κι' ἐγὼ φωτιά σὸ χεῖρ
πῆρα, καὶ πέρα τράβηξα κατὰ τῆς Χιὸς τὰ μέρη,
κι' εἶπα ἀπὸ καί—ὁ δὲ βότασα—μὲ ζῆλιον πικραμένα

• Νά ! πῶς μὲ λέν ἐμένα !»

[Ταμπουράς καὶ Κόπανος]

Ἄλεξ. Πάλλης

ΧΑΡΙΣΜΑ ΣΑΣ

Μὲ εἶγαν προσκαλεῖσαι σὸ γυρό,
Τὸ περὶνὸν θυμοῖμα καρναβάλι,
Τὸ φρέσκο καὶ τὰ γίντια μου φορῶ
Καὶ πέρω καὶ τὸ κλάκ στὴν ἄμοσάλη.

Μεο' σὸ σάλον μπαίνω καὶ θωροῦ,
Τόσας γυναικὲς μὲ πόρσιον κάλλη.
Βλέπω καὶ σέ, ζεαθὸ μου τυρφερό.
Καὶ τὴν καρδιά μου ἐνοιῶσα νὰ πάλλῃ.

Τρέξω κοντὰ μὲ προθυμία τόση :
—Κἀνένα βάλς, μιὰ πόλκα, μιὰ κανδουλίαι;
— Ἄχ ! πῶς λυποῦμαι ὀλα τῶς δώσαι !

— Ἐ ! τότε δώσετέ μου τὴν καρδιά σας.
Ἐγγέλασθε τὰ ροθῆνι τῆς χεῖλαις,
Καὶ μοῦπε:-Σὰς τὴν δίνο, χάρσιμα σας.

Αἰσώπος

Εἰς τὸ Γραφεῖον μας κωλοῦνται πρὸς δρ. 5 ἕκαστον ἀντίτυπον τοῦ 2ου φύλλου τοῦ «Μπουκέτου», τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐξαντληθῆι.